DOMSTOLENS KENDELSE
3. februar 1988 *

I sag 191/87,

1) **Covale — Cooperativa veneta allevatori equini**, Verona,

2) **Cooperativa agricola zootecnica San Antonio**, Salizzone,

3) **Cooperativa agricola San Valentino**, Bussolengo,

ved advokat N. Muscolo, Trieste, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat C. Revoldini, 21, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved S. Fabbro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1121/87 af 23. april 1987 (EFT L 109, s. 12), der indeholder en ændring af artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 612/77 af 24. marts 1977 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse ungtyre, bestemt til opfedning (EFT L 77, s. 18),

har

* Processprog: Italiensk.

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias, dommerne T. Koopmans, U. Everling. K. Bahlmann, Y. Galmot. C. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 18. juni 1987, har Covale — Cooperativa veneta allevatori equini, Cooperativa agricola zootecnica San Antonio og Cooperativa agricola San Valentino, tre italienske kooperativer, anlagt sag med påstand om annullation af artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1121/87 af 23. april 1987 (EFT L 109, s. 12), der indeholder en ændring af artikel 1, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 612/77 af 24. marts 1977 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for den særlige importordning for visse ungtyre, bestemt til opfedning (EFT L 77, s. 18).

2 Sagsøgerne har hver især importeret et parti ungtyre til opfedning. De har med henblik på afgiftsfri indførsel af disse dyr stillet sikkerhed i henhold til forordning nr. 612/77. De har imidlertid for sent opfyldt en anden forpligtelse, der ifølge nævnte forordning er en betingelse for afgiftsfritagelse, nemlig forpligtelsen til senest én måned efter indførslen at meddele myndighederne, i hvilken bedrift tyrene

skal opfedes. Trieste toldkontor er som følge af denne forsinkelse nået til det resultat, at den stillede sikkerhed var fortabt i medfør af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 612/77.

3 Sagsøgerne indbragte afgørelsen herom for tribunale civile e penale di Trieste. De gjorde herved gældende, at den bestemmelse, der var blevet anvendt af toldkontoret stred mod proportionalitetsprincippet, idet den medførte fuldstændig fortabelse af sikkerheden som følge af en simpel forsinkelse med opfyldelsen af en sekundær forpligtelse.

4 Mens sagerne herom verserede, vedtog Kommissionen på baggrund af proportionalitetsprincippet en ændring af bestemmelsen om fuldstændig fortabelse af den stillede sikkerhed, og det er denne bestemmelse, der er genstand for nærværende tvist. Bestemmelsen går ud på, at en forsinkelse med anmeldelse af opfedningsbedriften medfører fortabelse af 15% af sikkerhedsbeløbet og af 2% af restbeløbet for hver dag fristen overskrides.

5 Tribunale civile e penale di Trieste anvendte den ny bestemmelse i de verserende tvister og nåede til det resultat, at der nu ikke var grundlag for den fuldstændige fortabelse af sikkerheden, toldvæsenet havde truffet afgørelse om, men at sikkerheden kun delvis i henhold til den nye bestemmelse skulle være fortabt.

6 Sagsøgerne har anført, at de ikke har anket de domme, der herefter blev afsagt af tribunale civile e penale di Trieste. De har anlagt nærværende sag ved Domstolen med påstand om annullation af den nye bestemmelse. De har herved gjort gældende, at denne er i strid med proportionalitetsprincippet og er et udtryk for magtfordrejning i det omfang, det deri bestemmes, at der efter fortabelse af 15% af sikkerhedsbeløbet i tilfælde af forsinkelse desuden sker et fradrag på 2% af restbeløbet, for hver dag fristen overskrides.

7 Kommissionen har afvist, at der er grundlag for søgsmålet. Men den har, da sagen efter dens opfattelse klart må afvises, ikke fundet det nødvendigt at imødegå de anbringender, sagsøgerne har fremført.

8 Det bemærkes, at Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 2, af egen drift kan efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger og træffe afgørelse om sagens afvisning uden at foranstalte mundtlig forhandling, såfremt den finder, at den allerede er i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige.

9 Det bemærkes dernæst, at fysiske eller juridiske personer ifølge EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, kun kan anlægge sag med påstand om annullation af en forordning, såfremt denne i realiteten er en beslutning, der vedrører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

10 I den forbindelse bemærkes, at den omhandlede bestemmelse i den anfægtede forordning har til formål at indføre en gradvis fortabelse af sikkerheden i alle de tilfælde, hvor en importør af ungtyre til opfedning med forsinkelse anmelder den bedrift, hvor dyrene skal opfedes. Bestemmelsen finder således anvendelse på objektivt fastlagte situationer og får retsvirkninger for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse. Den har derfor almengyldig karakter, jfr. Traktatens artikel 189, stk. 2, og kan ikke berøre sagsøgerne individuelt i den i Traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning.

11 Af det anførte følger, at sagen skal afvises.

Sagens omkostninger

12 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgerne har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagens omkostninger in solidum.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

efter at have fået forelagt den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten,

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger in solidum.

Således bestemt i Luxembourg den 3. februar 1988.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident